

KINH CHÁNH PHÁP NIỆM XỨ

QUYỂN 8

Phẩm 3: ĐỊA NGỤC (Phần 4)

Lại nữa, Tỳ-kheo ấy biết quả báo của nghiệp, lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn nơi nào nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có nơi khác tên Hỏa mạng trùng là vùng thứ tư của địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên khi chết bị đọa vào chốn Hỏa mạng trùng thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của chúng đã nói ở trước.

Có người bán rượu, thêm nước lã vào rượu và bán bằng giá rượu nguyên chất nên mắc tội ăn trộm. Do nghiệp ác này, khi chết người đó bị đọa vào ngục Hỏa mạng trùng thuộc địa ngục Khiếu hoán chịu khổ não lớn, mắc bốn trăm lẻ bốn thứ bệnh, bao gồm một trăm lẻ một bệnh gió, một trăm lẻ một bệnh vàng, một trăm lẻ một bệnh lạnh và một trăm lẻ một bệnh xen tạp. Tội nhân phải chịu quả báo tương ứng với nghiệp. Ở các cõi Diêm-phù-đề, Uất-đan-việt, Cù-dà-ni, Phát-bà-đề, có bao nhiêu người mắc một trong số bốn trăm lẻ bốn bệnh nói trên thì đều chết hết trong một ngày đêm, thế mà địa ngục có đủ bốn trăm lẻ bốn bệnh như vậy, ngoài ra còn có các khổ não khác. Đó là tự thân tội nhân sinh ra trùng phá hủy da thịt, mỡ, máu, xương, tủy cùng ăn uống các thứ ấy. Bị khổ, tội nhân kêu rống rất to nhưng không ai cứu nên lại càng sợ hãi ngục tốt vô cùng, lại bị lửa lớn thiêu đốt cháy hết thân, chịu đủ loại khổ. Cho đến khi nghiệp ác hết, họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì nghèo đói, khổ não, Đó là quả báo còn sót lại của nghiệp ác bán rượu trong đời trước.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn vùng nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết có vùng khác tên Nhiệt thiết hỏa chủ là vùng thứ năm thuộc địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào ngục Nhiệt thiết hỏa chủ thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của chúng đã nói ở trước. Nay nói về nghiệp rượu. Người nào dối trá đem rượu cho các loại chim thú như sư tử, hổ, gấu, chim sáo, mạng mạng, khiến chúng uống vào và bị say không còn sức lực, không thể chạy, rồi người đó bắt chúng hoặc giết, hoặc không giết. Do nghiệp ác này, khi chết người đó bị đọa vào ngục Nhiệt thiết hỏa chủ thuộc địa ngục Khiếu hoán chịu khổ não lớn, bị chày sắt phát lửa đập vào thân khiến cho nát thành cát bụi, tất cả các phần của thân đều bị tan rã. Bị đau khổ cùng cực, tội nhân kêu la, gào khóc chạy đến với nhau. Lúc chạy họ bị các chày sắt phát lửa đuổi theo đánh ở phía sau, đau khổ vô cùng. Ngục tốt bắt họ lại và dùng dao sắt bén gọt thân thể họ, gọt rồi lại cắt, cắt rồi lại khứa, khứa rồi bỏ ra. Hễ nghiệp ác chưa hết là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín,

không sinh vào loài ngựa quý, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp thì mắc bệnh phong huyết, sinh ở quốc độ xấu không có thầy thuốc, nghèo nàn khổ khổ, có đủ loại cỏ độc, gai gổc, ở nơi sa mạc khô khan thiếu nước, nóng nực, thường lo sợ. Đó là quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn nơi nào nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có nơi khác tên Vũ diệm hỏa thạch là vùng thứ sáu thuộc địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào ngục Vũ diệm hỏa thạch thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của chúng đã nói ở trước.

Nếu có người nghĩ như vậy: “Nếu voi say rượu thì có thể giết nhiều người và ta sẽ chiến thắng”, nghĩ như vậy rồi, họ đem rượu cho voi uống và xua nó ra chiến trận. Do nghiệp ác ấy, khi chết họ bị đọa vào ngục Vũ diệm hỏa thạch thuộc địa ngục Khiếu hoán chịu khổ não lớn. Nỗi khổ đó là, do nghiệp lực trong ngục ấy có voi lớn toàn thân bốc lửa, bắt tội nhân và phá hủy hoàn toàn các bộ phận nơi thân khiến tan nát, rơi rụng. Quá sợ hãi, tội nhân kêu gào, than khóc, thân thể tan hết. Nếu thoát được nạn đó, lại bị ngục tốt bắt bỏ vào vạc nước đồng sôi. Trải qua vô lượng năm, họ thường bị thiêu, nấu, thân thể tan rã. Hễ nghiệp ác chưa hết là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngựa quý, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì sinh trong gia đình thợ săn voi và bị voi giết chết, người ấy thường nghèo nàn, khổ cực, sắc mặt xấu xí, tay chân thô cứng, da dẻ sù sì. Đó là quả báo còn sót lại của nghiệp ác.

Lại nữa, Tỳ-kheo ấy biết quả báo của nghiệp, lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn có vùng nào nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Sát sát là vùng thứ bảy của địa ngục ấy.

Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào ngục Sát sát thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của chúng đã nói ở trước.

Nếu có người đem rượu cho phụ nữ trình bạch uống khiến họ say, tâm trí rối loạn không còn giữ gìn tiết hạnh, rồi hành dâm cùng với người ấy, thì do nghiệp ác này, khi chết bị đọa vào ngục Sát sát thuộc địa ngục Khiếu hoán chịu khổ não lớn, bị móc sắt phát lửa móc đứt nam căn, sau đó nó sinh trở lại và tiếp tục bị móc đứt ngay khi mới sinh ra còn non yếu, bị khổ sở cực độ, tội nhân kêu gào âm ỉ, thoát khỏi nơi ấy, tội nhân chạy đến nơi khác, trên đường chạy họ thấy có bờ hiểm ở trước mặt, có quạ, chim thú, cáo hoang, chim cắt thân bằng sắt, mỏ móng phát lửa ở khắp bờ hiểm đó. Thấy thế, tội nhân rất sợ hãi nhả mặt, méo miệng, mong được cứu giúp, che chở và bị rơi xuống bờ hiểm, bị các chim thú nói trên mổ xẻ, ăn thịt. Bị ăn xong, họ sống trở lại. Trải qua vô lượng năm, hễ còn nghiệp ác là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát được địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngựa quý, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì bị phép vua trói buộc, thân thể thô kệch, mặt mày xấu xí, bị nhốt trong ngục mà chết. Đó là quả báo còn sót lại của nghiệp ác.

Lại nữa, Tỳ-kheo ấy biết quả báo của nghiệp, lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn vùng nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Thiết lâm

khoáng dã là vùng thứ tám của địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào ngục Thiết lâm khoáng dã thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của chúng đã nói ở trước.

Nếu có người đem thuốc độc hòa với rượu cho kẻ thù uống thì do nghiệp ác này, khi chết người đó bị đọa vào ngục Thiết lâm khoáng dã thuộc địa ngục Khiếu hoán chịu khổ não lớn, bị ngục tốt dùng dây sắt buộc vào bánh xe sắt nóng đang chuyển động rất nhanh. Ngục tốt dùng tên sắt nóng bắn khắp thân thể tội nhân khiến không còn chỗ nào nguyên vẹn, nhưng do nghiệp ác họ vẫn không chết. Nếu nghiệp phải trả nơi bánh xe sắt đã hết, thì họ đến nơi khác và bị răn sắt quán ăn trong suốt trăm ngàn năm. Hễ còn nghiệp ác là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục ấy. Nếu trong quá khứ có nghiệp lành đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì sinh trong gia đình bất rần, thích nắm đầu rần và bị rần cắn chết. Đó là quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

Lại nữa, biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn vùng nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Phổ ám hỏa là vùng thứ chín của địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào ngục Phổ ám hỏa thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước. Nếu có người bán rượu để sinh sống, thấy người mua rượu không biết giá nên bán với giá cao hơn giá trị thật của nó rất nhiều để kiếm lời, thì do nghiệp ác này, khi chết người ấy bị đọa vào ngục Phổ ám hỏa thuộc địa ngục Khiếu hoán, chịu khổ não lớn, bị ngục tốt ở trong địa ngục ấy đánh đập trong bóng tối, bị đau đớn quá nhưng không biết ai đánh, tội nhân chạy vào trong lửa tối. Lửa ấy không có một chút ánh sáng bằng đầu sợi lông. Tội nhân bị lửa ấy thiêu nấu tan rã, rồi lại bị cửa sắt cửa xẻ thân thể từ đầu trở xuống thành hai phần. Quá đau khổ, tội nhân kêu gào inh ỏi. Hễ nghiệp ác chưa hết là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục ấy. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì thường bị đói khát làm khổ sở, không có của cải, sinh ở nơi hiểm trở, thiếu thốn, nơi không có người chân chánh. Đó là quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn nơi nào nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Diêm-ma-la Già-ước-khoáng-dã là vùng thứ mười thuộc địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào vùng Diêm-ma-la Già-ước-khoáng-dã thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của chúng đã nói ở trước.

Nếu có người đem rượu ép bệnh nhân hoặc phụ nữ mới sinh con uống để lấy của cải, y phục, hoặc đồ ăn uống thì do nghiệp ác này, khi chết người đó bị đọa vào ngục Diêm-ma-la Già-ước-khoáng-dã thuộc địa ngục Khiếu hoán, chịu khổ não lớn, bị thiêu đốt từ chân đến đầu, bị ngục tốt dùng dao sắt bốt lửa chặt hoặc đâm từ chân tới đầu. Sau khi chặt, đâm, ngục tốt lại làm cho tội nhân thêm khổ não cùng cực bằng cách dùng

kích sắt bén phát lửa thiêu, chặt và phanh thây tội nhân trong suốt trăm ngàn năm. Hễ còn nghiệp ác là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì người ấy sinh ở biên địa, nơi độc ác của nước hung dữ, làm người chần heo hèn hạ. Đó là quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn nơi nào nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có nơi khác tên Kiếm lâm là vùng thứ mười một của địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào ngục Kiếm lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước. Nay lại nói về nghiệp rượu.

Người nào đem rượu lừa dối người sắp đi vào nơi đồng trống, bảo rằng: “Đây là rượu bổ dưỡng nhất, không làm người say”, nhưng lại đưa rượu xấu cho người ấy. Người kia đem rượu vào đồng vắng hiểm trở và uống nó. Uống rồi, họ say mềm, không còn hay biết gì và bị ăn cướp lấy hết của cải, hoặc bị giết.

Rượu bổ dưỡng có vị giống như sữa được làm bằng nước ngọt, sữa ngựa hòa với thuốc hay. Vậy mà người ấy không đưa loại rượu này lại đưa rượu xấu khiến người kia bị say.

Người đời đều bảo người đưa rượu ấy như kẻ cướp nắm cổ họng của thân chủ, là kẻ cướp ác nhất. Do nghiệp ác ấy, khi chết người đó bị đọa vào ngục Kiếm lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán, chịu khổ não lớn, bị mưa lửa, đá lửa dày đặc thiêu cháy toàn thân, bị xẻ, bị chặt, bị lộn đầu xuống đất, thè lưỡi ra ngoài. Nơi ấy có sông tên Nhiệt phí, máu nóng chảy mênh mông khiến tội nhân lo sợ. Sông Nhiệt phí gồm nước đồng sôi hòa trộn với nước chì, thiếc sôi, suốt trong vô lượng năm tội nhân thường bị thiêu nấu, bị ngục tốt dùng dao và gông phát lửa chặt hoặc đánh. Hễ nghiệp ác chưa hết là họ còn chịu khổ không dứt. Nếu nghiệp ác hết, họ mới thoát khỏi địa ngục ấy. Nếu trong quá khứ có nghiệp lành đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì làn da đen giống như mực, hay sần hận, keo kiệt, nghèo khổ. Đó là quả báo còn sót lại của nghiệp ác.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn vùng nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Đại kiếm lâm là vùng thứ mười hai thuộc địa ngục ấy.

Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này? Vị ấy thấy có người thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh nên bị đọa vào ngục Đại kiếm lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước. Nay nói về nghiệp rượu.

Nếu người nào đem rượu bán để kiếm lời nơi đồng trống không có người ở, chỉ có con đường nhiều người qua lại, thì do nghiệp ác đó, khi chết người này bị đọa vào ngục Đại kiếm lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán chịu khổ não lớn. Nỗi khổ đó là có nhiều rừng kiếm rất bén, cao một do-tuần, có lá như dao bén, thân cây bốc lửa, khói độc đầy trong đó. Rừng này do nghiệp ác tạo ra. Tội nhân chưa đụng vào cây thì thân đã chín rục nhưng không chết. Rừng ấy rộng ba ngàn do-tuần, khi tội nhân đến gần có trăm ngàn loại lửa khói chất độc, dao khiến tội nhân chịu khổ não lớn, nhưng vẫn không chết. Tội nhân đến rừng Đại kiếm lâm liền bị ngục tốt đánh dữ dội để đuổi họ vào rừng.

Người nào đứng dưới gốc cây thì bị mưa dao rơi xuống khắp nơi bầm nát tất cả thân thể, gân mạch, xương tủy.

Lại có ngục tốt cầm dao, gông, bao vây rừng kiếm. Tội nhân chạy ra thấy liền trở vào. Tội nhân trong rừng kiếm sắt ấy rất sợ hãi khi thấy ngục tốt. Có người núp trong bóng cây, có người leo lên cây, có người bị bắt, bắt được tội nhân ngục tốt dùng dao chặt khiến có người rơi đầu. Đó là do quả báo của nghiệp bán rượu.

Người nào núp trong bóng cây thì bị chim thú sắt mổ mắt uống máu.

Người nào núp trên cây thì bị té nhào xuống đất, thân bị đứt ra làm trăm ngàn đoạn. Đó là quả báo của nghiệp bán rượu.

Người nào không nương vào cây thì rơi vào sông tro nóng và bị tro cuốn trôi, xương rã nát.

Suốt vô lượng năm họ chịu khổ não lớn, ở đây chỉ nói một phần nhỏ nổi khổ đó. Hễ còn nghiệp ác là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì tâm tánh bất chánh, mắc bệnh hiểm nghèo, bệnh tim, bệnh chỉ-la-ta, bệnh phù chân, bệnh mù mắt. Đó là do quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn nơi nào nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có nơi khác tên Ba tiêu yên lâm là vùng thứ mười ba thuộc địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy, nghe, biết người nào thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh thì bị đọa vào ngục Ba tiêu yên lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước. Nay nói về nghiệp rượu.

Người nào do tâm tham dục nên đem rượu lén bán cho phụ nữ trinh bạch uống, vì muốn cô ta say sưa không còn giữ gìn tiết hạnh, tâm rối loạn và mong làm việc phi pháp, thì do nghiệp ác đó, khi chết người này bị đọa vào ngục Ba tiêu yên lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán, chịu khổ não lớn.

Nổi khổ đó là địa ngục này dài rộng năm ngàn do-tuần, khói đầy trong đó, có lửa rất nóng mà lại tối om, trong lửa tối ấy có một khối sắt phát lửa dày ba cữ-xa, chỉ toàn là than lửa, bị che kín không thấy gì cả. Tội nhân nhanh chóng chạy vào, chỗ lửa tối tăm ấy trùm lên tội nhân, không thể kêu la. Tất cả các căn của tội nhân đều đầy lửa. Đó là quả của nghiệp ác đưa rượu cho người uống.

Nếu thoát được nơi ấy thì bị khời ở rừng Ba tiêu ủa vào đây các căn. Đã chịu khổ về khời rồi, họ nhớ lại cái khổ phải chịu về lửa lúc trước. Sức mạnh của khời rất dữ dội. Nếu thoát khỏi nơi đó thì bị chim sắt tên Yên-diệp-man mổ rất bén mổ vỡ xương họ để uống tủy. Hễ còn nghiệp ác là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì mắc bệnh đau ở hông, nghèo nàn, tuổi thọ ngắn. Đó là quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn nơi nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Yên hỏa lâm là vùng thứ mười bốn thuộc địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Nhờ vào thấy nghe vị ấy biết người nào thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà

hạnh thì bị đọa vào ngục Yên hỏa lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước. Nay nói về nghiệp rượu.

Người nào muốn cho kẻ thù suy yếu, khổ não nên đem rượu cho giặc hoặc quan uống để họ làm cho kẻ thù kia đau khổ, thì do nghiệp ác đó, khi chết người ấy bị đọa vào vùng Yên hỏa lâm thuộc địa ngục Khiếu hoán, chịu khổ não lớn, bị gió nóng như đao, như lửa thổi vào người, bị đánh đập ở trên hư không, không được tự do, thân thể tan rã giống như nắm cát, sau đó sống trở lại. Suốt vô lượng năm như vậy, hễ còn nghiệp ác là họ còn chịu tất cả các khổ như khổ về lửa và đao, khổ bị đao bén phanh thây, khổ vì bệnh, khổ về sắt và tro nóng. Suốt vô lượng năm, họ chịu nỗi khổ cùng cực nhất, dữ dội nhất và gấp rút nhất. Hễ nghiệp ác chưa hết là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngựa quỳ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì trên cổ nhô lên ba cục u cao và thường bị gù lưng. Đó là quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn vùng nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Vân hỏa vụ là vùng thứ mười lăm thuộc địa ngục ấy.

Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này? Vị ấy thấy, nghe, biết người nào thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh thì sinh vào ngục Vân hỏa vụ thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước. Nay nói về nghiệp rượu.

Nếu người nào đem rượu cho người giữ giới hoặc người ngoại đạo uống khiến họ say rồi đùa cợt, trêu chọc khiến họ hổ thẹn để vui đùa, thì do nghiệp ác ấy, khi chết người đó bị đọa vào ngục Vân hỏa vụ thuộc địa ngục Khiếu hoán, chịu khổ não lớn. Nỗi khổ đó là lửa tràn ngập trong địa ngục ấy, dày đến hai trăm khuỷu tay. Ngục tốt bắt tội nhân đi trong lửa khiến từ chân đến đầu đều tan chảy. Khi được đem ra khỏi lửa, họ liền sống trở lại. Do nghiệp ác, nơi ấy có gió lớn thổi khiến tội nhân như lá cây hơp lại rồi bay tứ tung, xoay vần trong mười phương giống như quán sợi dây. Tội nhân bị thiêu chưa kịp có tro thì đã sống trở lại. Suốt vô lượng năm, họ thường bị thiêu như vậy. Hễ nghiệp ác chưa hết là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát khỏi địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngựa quỳ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì người ấy sinh ở nước Diêm-ma-la, hoặc nước Bà-ly-ca. Do thường công người khác nên cổ thường sưng. Đó là quả báo còn sót lại của nghiệp ác về rượu.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán xem còn vùng nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có vùng khác tên Phân biệt khổ là vùng thứ mười sáu thuộc địa ngục Khiếu hoán.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy, nghe, biết người nào thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh thì bị đọa vào ngục Phân biệt khổ thuộc địa ngục Khiếu hoán. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước. Nay nói về nghiệp rượu.

Có người muốn được việc nên đem rượu cho nô lệ hoặc người làm công uống để họ dốc sức lực ra làm việc, nếu đi săn thì có thể chạy nhanh và giết được nai. Do nghiệp ác ấy, khi chết người này bị đọa vào ngục Phân biệt khổ thuộc địa ngục Khiếu hoán, chịu khổ não lớn. Tội nhân chịu vô lượng loại khổ khác nhau, bị ngục tốt gây khổ não cùng cực, bị xô ngã, lăn lộn trăm ngàn ức lần. Nỗi khổ này khó chịu hơn tất cả những

nổi khổ nơi các địa ngục đã nói ở trước gặp tội.

Ngục tốt mới nói kệ trách tội nhân:

*Do ba loại nghiệp ác
Thieu đốit khắp chín chốn
Bốn mươi lần chịu khổ
Do nghiệp ác gây ra.
Rượu là gốc của ác
Bị chê, đọa địa ngục
Mất hết thấy các căn
Không có nhân lợi ích.
Nói nhiều, vui quá độ
Tăng tham, khiến người sợ
Tự khoe khoang nói láo
Và nói lời hai lưỡi.
Rượu làm rối loạn tâm
Khiến người giống như dê
Chẳng biết điều đáng làm
Do đó nên bỏ rượu.
Ai mà bị say rượu
Thì không khác người chết
Nếu muốn được sống mãi
Thì nên xả bỏ rượu.
Rượu là nơi gây họa
Thường không được lợi ích
Bất thang cho việc ác
Là nơi chốn tối tăm.
Uống rượu đọa địa ngục
Hoặc đọa vào ngục quỷ
Gây ra nghiệp súc sinh
Là do rượu lừa dối.
Rượu là độc trong độc
Địa ngục trong địa ngục
Bệnh nặng trong các bệnh
Bậc trí nói như vậy.
Rượu làm mất căn trí
Khiến diệt hết Pháp bảo
Rượu chính là bào thai
Sinh giặc phá phạm hạnh.
Uống rượu bị người khinh
Dù đó là vua quan
Hưởng gì là dân thường
Mà đùa giỡn với rượu.
Búa lớn của các pháp
Khiến người không hổ thẹn
Ai mà ham uống rượu*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sẽ bị mọi người khinh.
Không trí tuệ phương tiện
Thân miệng đều vô dụng
Không biết một thứ gì
Do rượu cướp mất tâm.
Người nào mà uống rượu
Không do đâu được vui
Mà lại hay nổi sân
Và thường làm việc ác.
Mờ mịt về Phật pháp
Hổng cả đời lẫn đạo
Thieu cháy đường giải thoát
Chính là do pháp rượu.
Người nào bỏ được rượu
Là người sống đúng pháp
Sẽ đến nơi bậc nhất
Nơi không sinh không tử.
Người xả bỏ việc lành
Là bị rượu lừa dối
Đọa vào địa ngục dữ
Còn than khóc làm gì.
Rượu mới uống tuy ngọt
Sau chịu khổ bậc nhất
Độc như kim-ba-ca
Bậc trí nói như vậy.
Người trí không ưa rượu
Nên rượu không hại được
Ngoài lạnh mà trong nóng
Rượu dẫn đến địa ngục.
Người nào gây nghiệp ác
Coi thường và vui vẻ
Chịu nỗi khổ lớn nhất
Người ngu sau hối hận.
Ý tham dục đáng ghét
Thường hay lừa dối người
Buộc vào đường sinh tử
Là nhân của địa ngục.
Người nào ưa thích dục
Người ấy khổ vô cùng
Bị tham dục cắn xé
Không thể được an vui.
Người vốn thích dục lạc
Đến chốn địa ngục này
Chịu khổ nào cùng cực
Nay sao lại hối tiếc?

*Xưa người gây nghiệp ác
Bị tham dục lừa dối
Sao không hối lúc ấy
Nay hối tiếc sao kịp!
Gây ra nghiệp sâu dày
Nay gặp quả báo ác
Nếu xưa không làm ác
Thì nay đâu có khổ.
Nghiệp ác sinh quả ác
Người làm ác tự chịu
Ác không hại người lành
Vì vậy nên bỏ ác.
Người nào xả bỏ ác
Thì không còn lo sợ
Chính mình làm mình chịu
Chẳng phải do người khác.*

Quả trách tội nhân xong, ngục tốt lại tạo ra vô lượng loại khổ não. Hễ nghiệp ác chưa hết là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát được địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì thân thể khô gầy, thường hay sân hận, khó dạy bảo. Đó là quả báo còn sót lại của nghiệp ác.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Khiếu hoán thì không còn thấy thêm nơi nào khác nữa. Địa ngục chỉ có mười sáu vùng như vậy. Địa ngục này có đầy đủ tất cả sự khổ não, mà tội nhân ở các địa ngục Hoạt, Hắc thằng, Hợp phải chịu. Ngoài ra, nỗi khổ nơi địa ngục này lớn gấp mười so với tất cả khổ não mà tội nhân nơi những địa ngục kia phải chịu, vì tội nhân ở đây gây nghiệp ác nặng nề hơn tội nhân ở các địa ngục trước. Nghiệp ác đó là sát sinh, trộm cắp, tà hạnh, cho người trì giới uống rượu. Tội nhân ở địa ngục này chịu đủ loại quả báo sâu dày, thọ mạng cứ kéo dài.

Quan sát và tư duy về bốn loại nghiệp ác và quả báo khổ não rồi, Tỳ-kheo ấy càng chán đường sinh tử gấp mười lần.

Lại nữa, người tu hành trong tâm tư duy, thuận theo chánh pháp, quan sát pháp hành. Đã quan sát về địa ngục rồi, Tỳ-kheo ấy càng thêm sợ đường sinh tử và chứng đắc Địa thứ mười.

Biết điều ấy, Dạ-xoa nơi đất hoan hỷ nói với Dạ-xoa nơi hư không, như đã nói ở trước. Họ thâm lần lượt như vậy cho đến trời Phạm chúng, trời Phạm phụ và trời Đại phạm. Nghe xong, các vị Phạm thiên vui vẻ nói với nhau: “Ma sinh tử đã giảm bớt, chánh pháp tăng thêm”.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát về các địa ngục lớn khác. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có địa ngục tên Đại khiếu hoán.

Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh trong địa ngục ấy? Vị ấy thấy, nghe, biết người nào thích và thường sát sinh, trộm cướp, tà hạnh uống rượu, vọng ngữ thì sinh vào địa ngục Đại khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của sát sinh, trộm cắp, tà hạnh, uống rượu đã nói ở trước. Nay nói về vọng ngữ. Nó là thứ gây ra đầy đủ việc ác độc nhất, bị tất cả những người hiền thiện khinh ghét, là cửa ngõ của tất cả đường ác.

Nghiệp đó là có người hoặc vua, hoặc đại thần, hoặc quân lính tự cho là trung thực

làm nhân chứng cho hai người kiện tụng nhau, bảo: “Tôi biết việc ấy, tôi đã lường xét, việc ấy đúng như vậy. Sau khi hai người kiện tụng nhau nói xong, người làm chứng nói không đúng sự thật mà mình biết, để được của cải, hoặc vì bạn bè, hoặc do dục nhiễm, họ bị sự lừa dối làm hại như đã nói ở trước.”

Người làm chứng này nghĩ: “Lúc trước, người kia nói như vậy, nay ta nói khác đi, tức là nói láo. Nói láo như vậy mắc tội gì? Người ấy cho nói láo không có tội và nghĩ: “Ta không có tội”.

Vì người ấy nói sai với sự thật nên trong hai người kia có một người mắc tội vọng ngữ và bị phạt theo pháp luật đương thời, hoặc bị xử tử, hoặc sợ hãi mà chết, hoặc bị đánh đập, hoặc là bị tịch thu nhà cửa.

Do nghiệp ác nói láo, khi chết người ấy bị đọa vào địa ngục Đại khiểu hoán, có thọ mạng rất lâu. Thọ mạng ấy lấy gì để so lường. Như tuổi thọ của trời Hóa lạc là tám ngàn năm. Một ngày một đêm ở cõi trời ấy là tám ngàn năm ở cõi người. Ở nơi đó ba mươi ngày là một tháng, mười hai tháng là một năm. Vậy mà tám ngàn năm ở cõi trời ấy thì ở địa ngục này chỉ mới là một ngày đêm.

Địa ngục Đại khiểu hoán ấy là nơi của người gây nghiệp ác nói láo. Do lừa dối cả mình lẫn người nên họ hủy hoại hết thủy căn lành. Họ như bóng mờ ám lớn không được mọi người tin tưởng.

Người hiền thiện thì không nói láo, tất cả các bậc Thánh nhân, Thanh văn, Duyên giác, Chánh Biến Tri đều quả trách người nói láo. Nó không tương ứng với cả đường thế gian lẫn xuất thế gian. Nó là búa lớn chặt gãy tất cả cầu thiện căn, thường làm rối trí người khác như là xác chết thúi, hư rã, không chắc chắn, như là chất độc. Nó là nhân duyên của đường ác sinh tử ở thế gian, làm cho miệng hôi thối giống như phân, thường sinh lười khổ không đáng ưa thích, là địa ngục lớn rất đáng sợ.

Lúc sắp chết, người ấy rất sợ ngục tốt và bị lệ thuộc vào cảnh giới. Nói láo là tên giặc lớn khiến ta đọa vào cõi ngạ quỷ, súc sinh, bị nghèo thiếu, khiến ta bị đọa vào địa ngục đáng sợ, hoặc làm súc sinh ăn nuốt lẫn nhau, gieo hạt giống sinh tử từ vô thủy đến nay. Do quả báo của việc nói láo nên họ sinh ở xứ ấy.

Địa ngục này có mười tám khu lần lượt có các tên:

1. Hống hống.
2. Thọ khổ vô số lượng.
3. Thọ kiên khổ não bất khả nhẫn nại.
4. Tùy ý áp.
5. Nhất thiết ám.
6. Nhân ám yên.
7. Như phi trùng đọa.
8. Tử hoạt đặng.
9. Dị dị chuyển.
10. Mất hy vọng.
11. Song bức não.
12. Diệt tướng áp.
13. Kim cang chủ ô.
14. Hỏa man.
15. Thọ phong khổ.
16. Thọ vô biên khổ.

17. Huyết tử thực.

18. Thập nhất viêm.

Đó là mười tám nơi khác nhau thuộc địa ngục Đại khiếu hoán.

Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh vào nơi đó? Ai thích và thường tạo nghiệp ác cùng khắp thì bị đọa vào địa ngục Đại khiếu hoán, chịu khổ não lớn ở trong địa ngục rất đáng sợ.

Nỗi khổ đó là lưỡi họ dài ba cơ-xa, mềm mại như cánh sen, thè ra khỏi miệng. Ngục tốt cầm cây sắt nóng phát lửa cày thành đường và đem nước đồng sôi màu đỏ thấm tưới lên lưỡi.

Trong lưỡi sinh ra trùng có miệng phát lửa ăn trở lại lưỡi. Do nghiệp lực, lưỡi của người nói láo chịu khổ lớn, không thể rút vào miệng.

Trong miệng tội nhân ấy có trùng tên Đối nhỏ răng họ, có gió phân chia lợi răng và nghiền nát như cát, có gió đao bén cắt rạch cổ họng, có trùng sắt mỏ lửa ăn nuốt tim họ. Địa ngục Đại khiếu hoán thiêu đốt dữ dội thân của người nói láo. Do nghiệp ác, trong thân sinh trùng, trở lại ăn thân, thân trùng bốc lửa.

Tội nhân bị trùng ăn bên trong thân, chịu bệnh khổ nguy cấp, chịu hai loại khổ não trong ngoài như vậy.

Ngục tốt lại cho tội nhân chịu đủ loại khổ não như lấy móc sắt móc gân, mạch, xương, tủy, phá tan nát hết tất cả các bộ phận của thân. Tội nhân lại chịu các khổ não khác là bị riu búa chặt bằm tất cả các bộ phận của thân, kể cả xương.

Người nói láo ấy bảo:

–Không dựa vào tất cả cầu pháp mà hành. Đó là cửa ngõ của tất cả những điều không lợi ích, chính là mưa đá dội xuống đồng lúa tốt tươi, là cửa ngõ của tất cả đường ác, cũng là kho chứa tất cả khổ não. Người ấy bị tất cả chúng sinh nghi ngờ, tất cả Thánh nhân lia bỏ như phấn, bị các vị Phật Thế Tôn, Thanh văn, Duyên giác, A-la-hán xả bỏ như xả bỏ chất độc. Nếu đi trên đường thế gian và xuất thế gian thì họ giống như bóng tối lớn, không được người yêu thích. Đó chính là nhân duyên thứ nhất của địa ngục. Nó gây đủ việc xấu như vậy.

Như đã nói, đang nói và sẽ nói, nghiệp nhân nào thì tương ứng với quả báo nấy. Ngục Đại khiếu hoán ấy lại có lửa thiêu tội nhân như thiêu đầu, có cửa sắt phát lửa cửa xẻ thân thể khiến thân tâm khổ não, bị lửa lớn trong địa ngục thiêu đốt. Người nào thấy cảnh ấy đều rất thương xót.

Họ còn mắc các bệnh nặng đến nỗi không biết gọi là bệnh gì. Người mắc bệnh này bị đau khổ cùng cực.

Hai loại khổ như đã nói bao gồm vô lượng khổ não. Hễ còn nghiệp ác là họ còn chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát được địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì nghèo khổ, tuổi thọ ngắn, loạn trí, bán nam bán nữ, bị tất cả khinh ghét, mọi người không tin tưởng. Đó là quả báo còn sót lại của nghiệp sát sinh, trộm cắp, tà hạnh, nói dối, uống rượu.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ:

Người nào mắc một lỗi

Là nói láo như vậy

Phá hỏng đời vị lai

Tạo hết thấy việc ác.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chớ có nói vọng ngữ
Nhân của tất cả ác
Trói buộc trong sinh tử
Không thể thấy đường lành.
Không lợi ích hai đời
Bị tất cả ghét bỏ
Người vọng ngữ hay khiến
Hết thấy pháp trống rỗng.
Con người vừa sinh ra
Miệng đã sẵn búa lớn
Có thể tự chặt mình
Đó là nói vọng ngữ.
Cờ của hết thấy ác
Dây trói buộc ác độc
Nơi cất chứa ngu tối
Đó là nói vọng ngữ.
Người nào không nói thật
Những người lành đều lánh
Đời này giống như cỏ
Sau bị thiêu nơi ác.
Người mạnh chớ nói láo
Nói láo là rất xấu
Hơi hôi hám trong miệng
Về sau sẽ hối tiếc.
Ai bỏ lời chân thật
Người ấy không đắc pháp
Người lừa pháp như vậy
Cuộc sống khổ vô cùng.
Nói thật là đèn pháp
Báu vật của người lành
Thù thắng trong cõi trời
Xa lìa sự nóng bức.
Nói thật được sinh Thiên
Nói thật được giải thoát
Người nào mà nói láo
Thì không khác gì chó.
Người nào không nói thật
Tiểu nhân trong tiểu nhân
Nói thật, thêm thang pháp
Sáng nhất trong tự sáng.
Nói thật là giải thoát
Của cải trong của cải
Sự giúp đỡ bậc nhất
Bậc trí nói như vậy.
Sáng nhất trong ánh sáng

*Là đôi mắt tinh nhất
Không của mà vẫn giàu
Xinh đẹp vào bậc nhất.
Nói thật kho tàng lớn
Vua không thể chiếm đoạt
Người nào chuyên nói thật
Đi con đường bậc nhất.
Người trang điểm đủ cách
Xinh đẹp cũng không bằng
Người nào thường nói thật
Xinh đẹp như chư Thiên.
Cha mẹ và tài sản
Bạn bè và bà con
Không cứu giúp đời sau
Nói thật thì cứu được.
Thánh nhân bảo vọng ngữ
Là lửa lớn trong lửa
Chất độc nhất trong độc
Là thêm thang đường ác.
Vọng ngữ thiêu đốt người
Là sự thiêu lớn nhất
Như chất độc, như lửa
Vậy nên bỏ vọng ngữ.
Hết thấy ác như vậy
Cẩn thận đừng nói láo
Tất cả điều đáng sợ
Đó chính là vọng ngữ.*

Tỳ-kheo ấy quan sát kỹ nghiệp quả của vọng ngữ, quan sát công đức của việc nói thật, quan sát nghiệp lành, dữ. Quan sát địa ngục Đại khiêu hoán, vị ấy thấy có một vùng tên Hống hống là vùng thứ nhất thuộc địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì chúng sinh sinh ở nơi ấy?

–Vị ấy thấy, nghe, biết người nào sát sinh, trộm cắp, tà hạnh, uống rượu thì sinh ở nơi ấy. Nghiệp và quả báo đã nói ở trước.

Còn vọng ngữ là: “Khi bà con, bè bạn có việc kiện tụng với người khác, người ấy nói dối để bênh vực họ, sau đó không sám hối, không chữa bỏ”. Do nghiệp ác ấy, khi chết người này bị đọa vào ngục Hống hống thuộc địa ngục Đại khiêu hoán, chịu khổ não lớn.

Nỗi khổ đó là: Do lưỡi nói láo nên lưỡi chịu hình phạt, bị ngục tốt dùng dao sắt bén đâm thẳng dưới cằm kéo lưỡi ra, dùng nước bùn dơ bôi lên lưỡi, trong miệng bốc lửa làm lưỡi bị thối rửa, có loài trùng đen miệng bốc lửa ăn lưỡi khiến thân chịu khổ lớn.

Trong đời trước gây ra nghiệp gì thì nay phải chịu khổ não tương ứng với nó ở trong địa ngục. Đến khi nghiệp vọng ngữ hết thì họ mới thoát khỏi địa ngục Đại khiêu hoán. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngựa quỳ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp thì nghèo khổ, điên dại, loạn tâm, tuổi thọ ngắn, các căn không đầy đủ, bị người đời khinh chê, thường gặp sự tổn hại.

Biết quả báo của nghiệp, Tỳ-kheo ấy lại quan sát địa ngục Đại khiếu hoán xem còn nơi nào khác nữa. Vị ấy thấy, nghe, biết còn có nơi khác tên Thọ khổ vô số lượng là vùng thứ hai thuộc địa ngục ấy.

–Do nghiệp gì mà chúng sinh sinh ở nơi này?

–Vị ấy thấy, nghe, biết người làm và tích tụ nghiệp sát sinh, trộm cắp, tà hạnh, uống rượu thì bị đọa vào ngục Thọ khổ vô số lượng thuộc địa ngục Đại khiếu hoán. Nghiệp và quả báo của chúng đã nói ở trước. Nay nói về vọng ngữ. Người nào vì tham dục hoặc vì sân hận, hoặc vì người khác sai khiến nên nói láo như vậy:

–Người ấy là bạn thân nhất của tôi, là người tôi yêu mến, nếu ông yêu tôi thì người ấy là bạn tôi, có thể giúp tôi gây tai họa cho kẻ thù của ông.

Người nói láo như vậy khi chết sẽ bị đọa vào ngục Thọ khổ vô số lượng thuộc địa ngục Đại khiếu hoán, chịu khổ não lớn như đã nói ở trước.

Tất cả các khổ mà tội nhân ở các địa ngục trước như địa ngục Hoạt... phải chịu, thì ở địa ngục này đều có đầy đủ. Vì sao? Vì nghiệp nặng nên khổ não cũng nặng. Nghiệp và quả báo như vậy nên họ chịu khổ không dứt. Nghiệp và phiền não khiến ta lưu chuyển trong đường sinh tử không có biên vực giống như là xoay cái vòng. Hết thấy nghiệp ác do nhân duyên khác nhau thì chịu quả báo khác nhau, gây đủ loại nghiệp ác, chịu đủ loại quả khổ đều là do vọng ngữ.

Vọng ngữ có thể cắt đứt trụ cột thiện căn. Do nhân duyên đó, ngục ấy tên là Thọ khổ không có số lượng. Các khổ ấy không thể kể hết, không thể ví dụ. Tất cả tội nhân trong địa ngục Đại khiếu hoán chịu khổ não dữ dội như là bị sinh trùng, bị đói khát, bị nạn lửa lớn, bị thất vọng, bị bất an, bị tối tăm, phải gặp người mình không thích, phải tiếp xúc với sắc, thanh, hương, vị, xúc đáng ghét, phải gặp kẻ thù cũ, bị đao sắt cắt, phải lội qua sông tro, bị móc sắt cấu xé, bị rút từ bờ hiểm, bị lửa dữ thiêu, bị nhổ cỏ. Nhổ cỏ vì sao lại khổ? Đó là bị chặt, đánh, gây ra vết thương rồi đem cỏ trồng trên vết thương, đợi đến khi cỏ bén rễ rồi nhổ lên. Ngoài ra còn có các khổ như bị kim cang ép mài cho nát, bị lửa bao vây thiêu nướng, chịu khổ não vô cùng.

Sau đó họ bị đọa vào nơi rất nguy hiểm tương ứng với địa ngục ấy để chịu khổ.

Hễ nghiệp ác nói láo chưa hết thì người nói láo ấy chịu khổ không dứt. Đến khi nghiệp ác hết họ mới thoát được địa ngục đó. Nếu có nghiệp lành trong quá khứ đã chín, không sinh vào loài ngạ quỷ, súc sinh mà sinh làm người, ở nơi tương ứng với nghiệp, thì thường bệnh hoặc đau cổ, hoặc lở miệng, nghèo thiếu, khổ sở, thường đi theo người giàu có hay bố thí để xin, nhưng không xin được gì. Mọi người đều biết và nói: “Người là kẻ nói láo nên tôi không cho” và người ấy bị bệnh nặng mà chết. Đó là quả báo của nghiệp ác còn sót lại.

